

Nichita DANILOV

— *Fiction-Ltd* —

Simfonia mută

Nuvele și povestiri

POLIROM

2022

Cuprins

Misionarul	7
Casa mâinilor	15
Simfonia mută	29
Strada.	171
Băcănia doamnei Wanda.	175
Colecționarul de suflete	211
Relatarea cheii franceze	253
La masa oficială	259
Așteptare	277
Demonstrație	287
Povestea unui om foarte harnic	307

Băcănia doamnei Wanda

Ziua începuse destul de prost. Coborâsem să-mi cumpăr cafea vrac la băcănia doamnei Wanda și, când am ajuns la tejghea, m-a întrebat:

Poftiți, domnule Bazil, cu ce să vă servesc?

De obicei nu mi se adresa cu „domnule“ sau cu „Bazil“ și nici nu folosea pronumele de politețe. Aș putea spune că nu folosea nici un fel de pronume când mi se adresa. Pentru că umblam destul de neîngrijit (hainele îmi erau mereu boțite, pantofii scâlțiați, iar barba lăsată să crească după bunul meu plac, dar, poate, și după bunul plac al lui Dumnezeu), însă aveam ifose de artist (vorbeam în dodii și foloseam un limbaj de neînțeles pentru ea), doamna Wanda mă trata ca atare.

Mai exact, se purta cu mine ca și cum aș fi fost o bucată de lemn sau cam așa ceva. Dacă bucata de lemn dorea să facă pe nebunu', doamna Wanda o lăsa să se desfășoare în legea ei. Uneori și bucățile de lemn înnebunesc.

La întrebările mele, patroana băcăniei Wanda & Fiul răspundea cu „da“ sau „nu“. De multe ori acest „da“ sau „nu“ se comprima într-o simplă tuse. Trebuie să vă spun că doamna Wanda nu avea nici un fiu, ci doar o fiică făcută din flori, plecată la lucru în străinătate. Odată am făcut greșeala s-o întreb:

De ce ați pus numele firmei Wanda & Fiul, din moment ce dumneavoastră nu aveți nici un fiu? Reclama aceasta e menită cumva să vă apere de hoți?!

Am crezut că mă va da pe ușă afară. Dar m-am înșelat. Patroana băcăniei și-a plecat ochii în pământ și, cu smerenie în glas, mi-a spus:

Fiul meu nu e aici, ci-n ceruri... Primesc în fiecare zi binecuvântarea lui.

Atunci, căzând din lac în puț, mi-am luat inima în dinți și-am întrebat-o:

Ați făcut cumva avort?

Femeia mă privi uluită. Nu-i venea să creadă urechilor ce-a auzit.

La noi avortul e pedepsit prin lege, mi-a spus. N-am făcut nici un avort. Nu m-am referit la un fiu oarecare, ci la cel care ne va salva... La Fiul Omului m-am referit.

Dacă v-ați referit la Fiu, de ce l-ați neglijat atunci pe Tatăl?

N-am dorit să săvârșesc un sacrilegiu, șopti femeia, plecându-și capul în pământ. Vă dați seama, zise ea, cum ar fi sunat Wanda & Tatăl? Nici nu mă gândesc ce ar fi zis lumea citind denumirea acestei firme...

Cum n-ați vrut, dar deja ați săvârșit-o! am zis. Ați pus numele Fiului Omului pe firmă. Oare asta nu-i tot un păcat săvârșit nu în fața legii, ci în fața celor sfinte, pe care e bine să căutăm a nu le huli în nici un fel?!

Fiul e mai blând cu omul și mai iertător decât Tatăl, spuse doamna. El înțelege slăbiciunile și păcatele noastre. Pe când Tatăl...

Ce-i cu Tatăl? Vreți să spuneți că El nu ne înțelege!? Cum puteți pune la îndoială puterea de cunoaștere și mărinimia Sa?! am replicat pe un ton sarcastic. Nu știu

de ce, voiam s-o enervez cu orice preț pe doamna Wanda, dar femeia își păstra calmul.

Cum ar putea înțelege Tatăl când ar vedea că fac comerț, vânzând tot felul de fleacuri sub acoperirea Lui? spuse femeia cu o voce blândă.

Toți fac asta, și nu oricum, ci invocând numele Său, am răspuns.

Da, răspunse femeia, dar nu vând gume de mestecat, nu vând scobitori, nu vând țigări, nu vând baloane și nici obiecte indecente...

Vând și gume, și țigări, vând și hârtie igienică, tampoane, lenjerie de damă, precum și alte lucruri mai mult sau mai puțin folositoare. Dar dumneavoastră la ce fel de obiecte indecente vă referiți? am întrebat-o, înăsprindu-mi vocea.

Să fie vorba cumva de prezervative? m-am întrebat apoi în sinea mea. La băcănia doamnei Wanda găseai prezervative de orice fel, și cu gust de banană, și de ciocolată, și de zmeură sau piersică. Femeia era bisericică, dar, când era vorba de comerț, trecea cu vederea cele sfinte.

Poate că-și face muștrări de conștiință, mi-am zis, în fond, atâtea suflete nu vin pe lume tocmai din pricina faptului că prezervativele au un gust atât de ispititor. Și nu vin pentru binele lor. Căci, dacă ar veni toate, lumea ar colcăi de suflete cum colcăie viermii în interiorul unui câine mort aruncat sub un tufiș în parc... Imaginea mi s-a părut lugubră. Nu, sufletele născute sau nenăscute nu puteau fi asemănaute cu niște viermi, iar lumea, cu hoitul unui câine putrezind într-un tufiș. Comparația aceasta mi-a venit însă instantaneu, căci, făcând zilele trecute o plimbare prin parc, am dat peste hoitul unui câine acoperit de un roi de muște, pe pielea căruia colcăiau o mulțime de viermi

grași. Am căutat să scap de această comparație, dar ea continua să-mi stea înfiptă în minte ca un cui.

Deodată, stând așa, mi-am adus aminte de cumpărăturile pe care le-am făcut de-a lungul timpului de la prăvălia doamnei Wanda și de cuvintele cu dublu înțeles pe care i le-am aruncat deseori în față și mi s-a făcut rușine. Așa că m-am fâstâcit și am vrut să ies pe ușă, dar mi-am zis nu, așa ceva n-o să se întâmple. N-am să plec, ca să nu devină prea bătător la ochi, și am rămas.

Cum însă deprinsesem mania de a face jocuri de cuvinte și a vorbi în dodii, fără să țin cont de context, am simțit nevoia să continui dialogul în interiorul meu.

Isus a spus: lăsați copiii să vină la mine, mi-am zis, dar cum să vină, dacă sămânța omului e azvârlită la coșul de gunoi? Și, zicând asta, am jubilat în sinea mea, continuând: aici „coșul de gunoi“ nu e tocmai expresia potrivită... M-am gândit la „tomberon“. Dar nici „tomberonul“ nu-mi suna tocmai bine în ureche. Până la urmă, văzând că nu găsesc cuvântul potrivit, m-am lăsat păgubaș, încercând să-mi călăuzesc gândurile spre un alt subiect, dar n-am găsit nici unul.

Cu cât o luam razna, cu atât asocierile, din cele mai bizare, năvăleau în minte. Gândeam aiurea, gândeam destul de indecent, luând fără să-mi dau seama (sau poate că-mi dădeam!) numele Domnului în deșert.

Odată pornit pe calea deșartă a speculațiilor, cu greu mă puteam opri. Sofistica devenise modul meu de-a fi. Din pricina acestei manii, lumea mă cunoștea ca pe un cal breaz. Oamenii nu se simțeau tocmai bine în preajma mea. Îmi dădeam seama de acest fapt și totuși continuam să bat câmpii într-o dulce veselie. Nu era prea vesel ceea ce făceam, dar eu, în forul

meu interior, mă simțeam satisfăcut. Uneori chiar jubilam. Muștrările de cuget veneau mai târziu.

Când nu aveam interlocutor, mă pomeneam vorbind de unul singur, dialogând cu pereții, cu copacii sau cu umbra pe care, mergând, mă străduiam s-o calc în picioare.

Doamna Wanda m-a privit cu amabilitate, întrebându-mă ce vreau să cumpăr.

Două sute de grame de cafea, vă rog, am spus.

De care doriți, Nova Brasilia, Columbia, Arabica sau mexicană? Am aruncat o privire la prețuri: 26, 18, 16, 15, 12. Zerourile nu le-am mai citit, se înțelege de la sine. Ele nu reprezentau nimic. M-am uitat doar la mărcile de cafea și la primele cifre.

Indiană, am zis.

Și atunci am văzut că fața doamnei Wanda se transfigurează: mai întâi se lungește ca o gumă de mestecat Orbit, apoi se umflă cuprinsă de dezamăgire, ca și cum cineva mai întâi ar fi mestecat-o, apoi, plictisindu-se, ar fi suflat, umflând-o ca pe un balon, gata-gata să se desprindă de pe buze și să se înalțe în aer. Orbitul făcu însă poc și balonul reveni la loc. Acum fața doamnei Wanda nu exprima nici satisfacție, nici dezamăgire, ci doar indiferență.

Cum doriți, spuse ea pe un ton ce exprima un maxim de răceală, deci vă pun din aia ieftină, da?!

Femeia accentuă cuvântul „ieftină“.

De doisprezece lei noi suta, am completat, simțindu-mă nu tocmai în apele mele. Am vrut să adaug suta de grame, dar mi-am zis că în contextul acesta gramele se subînțeleg, așa că am făcut nu numai economie de bani, luându-mi cafea ieftină, dar și economie de cuvinte.

Începeam totuși să-mi fac probleme. De fiecare dată când o indispuneam pe doamna Wanda, îmi

mergea rău. În fond, de ce mă zgârcisem pentru doi lei? Puteam să iau măcar columbiană, care costa paișpe...

Nu cumva doriți s-o măcinați aici?

Tonul era și mai rece. Iar indiferența și mai mare.

Măcinată, am zis. Tocmai mi s-a stricat râșnița, așa că vă rog...

Cum, aveți râșniță? făcu doamna Wanda, surâzând cu colțul buzelor lăsate în jos. Femeia nu rostise decât o parte din cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească. Restul îi rămăseseră lipite pe cerul gurii. Zornăiau acolo ca niște bănuți aruncați de un copil pe pardoseala de ciment înghețată. Și pe măsură ce zornăiau, deveneau mai mici, mai insinuante. Privindu-i gușa, nu era greu să reconstitui întreaga frază:

Cum, un amărât ca tine, ca să nu zic nenorocit, posedă râșniță în casă?!

Aveam râșniță acasă, încă una de firmă, dar îmi era incomod s-o scot din dulap și apoi s-o pun înapoi la locul ei după folosire. Așa că preferam să-mi macin cafeaua la râșnița de nervi a băcăniței. Vedeți, în gura doamnei Wanda pronumele de politețe „dumneavoastră“ devenise „unul ca tine“ și tindea să se transforme într-unul și mai rău. Dar mașina de măcinat nervi și cafea se pusese în mișcare, trepidând la fiecare boabă, în timp ce ochii ei de culoarea peruzelei priveau pe geam la cei câțiva fulgi de nea ce pluteau, ondulându-se pe stâlpul de beton al rețelei electrice. În sfârșit, cu gesturi care trădau dispreț și iritare, doamna Wanda împachetă punga și o puse din nou pe cântar. Trăgea exact două sute. Nici cu un gram mai mult, nici cu unul mai puțin.

Douăzeci și patru, spuse doamna Wanda, care, deși prosperase în mod miraculos în perioada de tranziție și își însușise termeni noi, cum ar fi „marketing“, „card“